

Kai Rannastu: karmides elutingimustes jääb ellu üksteist toetades

Avastasin endas huvi ühiskonnas toimuva vastu juba üldhariduse omandamise ajal. See oli ajal, kui ei kasutatud sõna „sotsiaaltöö” ning loomulikult ei saanud õppida sotsiaaltöötajaks. 1997. aastal, kui pidasin plaani õppida hooldustöötajaks, sain ootamatult kutse alustada hoopis hooldustöötajate kutseõpetajana. Ja siit alates algas üks põnev teekond, kuhu mahtus palju õppimisi ülikoolides, täienduskoolitustel Eestis ja välismaal, stažeerimisi, praktiseerimisi, projektitöid, riiklikke ja kohaliku tasandi töörühmi jne. Õppimist olen alati oluliseks pidanud, kuid kasutanud ka võimalusi praktiseerimiseks, nii olen sotsiaalvaldkonna kutseõpetajale lisaks töötanud sotsiaalpedagoogina, rehabilitatsiooni meeskonna liikmena, arendusspetsialistina ja vabatahtlikuna.

Olen suur loodus- ja reisifilmide huviline. Väga ekstreemsetes tingimustes elavate põhjamaa rahvaste elu tutvustavates filmides on alati rõhutatud: nii karmides oludes saab elada vaid üksteist toetades. Praegusest ajast võtaksin homsesse kaasa ehk sotsiaalvaldkonnas töötavate inimeste koostöö, üksteise aktsepteerimise ja kaasamise, töö jagamise, tunnustamise olulisuse.

Kai unistused:

- sotsiaaltöötajatele on kriisiolukord väga tuttav (kui mitte öelda pidev teema), praegune kriis lihtsalt toob esile nõrgad kohad, millest kogu aeg räägitakse: töötajaid on vähe, tööd on palju, palgad on väikesed, töötajate toetamine pigem projektipõhine. Nüüd muidugi ka inimlik hirm haiguse ees. Unistan, et vähemalt midagi viimasest loetelust oleks töötajale tagatud proportsionaalselt ja vajaduspõhiselt;
- et sotsiaalalaltöötajale oleks loodud võimalused ja töö üks osa oleks enesearengu ning oma vaimse tasakaaluga tegelemine.

Põhimõte: *Käitu nii, nagu sa tahad, et sinuga käitutaks.*

Elu on üllatusi täis ja tal on sinuga alati mingi plaan.
